

Képeslap a múltból

Pályázó: Kerek Zsuzsanna Róza

Született: Debrecen 2004.09.16.

Drága jó Dédunokáim! Tudatom veletek, hogy ezen a napon 1945. december 22. -én Vállajon megszületett nagyapátok Altfatter Ferenc Antal a Jóisten áldásával. Egy olyan emlékezetes nap ez mindannyiunk számára, melyre azért kell majd mindig emlékeznetek, mert Ő lesz az, aki elmeséli nektek családunk háború alatti viszontagságos történeteit. Ez volt az a nap is, amikor megszületett a döntés a magyarországi svábok kitelepítéséről. Boldog pillanatokát élhetünk most át mindannyian, mert együtt lehetünk egészségben azok után is, hogy 1942-43-ban megjártam a Don-kanyart, ahonnan úgy menekültem meg, hogy dédnagymamátok, Róza néni által varrt bárányszőr mellényt viseltem a -30-40 fokban, egy leégett raktárban talált sertézsírt vettem magamhoz, amiből minden nap egy ujj-begynyt elszopogattam élelem híján és imádkoztam. 1943. március után menekülhattünk haza. Út közben sváb származásom révén a német nyelvtudásommal menekülhettem meg német katonákkal együtt, a lábfejem ugyan megfagyott, kórházba is kerültem, de megszöktem. 1944-ben az Árpád- vonalra vitték bennünket, ahol a visszavonulás során újra szerencsém volt és hazajöhöttem viszontagságosan, míg rokonainkat Szolyvára „Málenkij robotra” vitték el, majd még bentelbi területekre a Gulágra és ott haltak meg. A kitelepítést úgy kerülhettük el, hogy parancsot teljesítve élelmiszert vittem fel Budapestre az éhező városiaknak többed magammal és kértem névváltoztatást a minisztériumban. Így lettünk Altfatterből Alföldiek. Isten veletek: Tóni dédi

Melléklet

A pályázatra való jelentkezés apropóját az adta, hogy a sváb származású dédszüleim házának eladásakor a padláson megtaláltuk a dédnagymamám és papám levelezését, melyet tábori levélben írtak egymásnak 1942-től folyamatosan, mert a dédnagyapámat háromszor hurcolták el, de mindig haza tudott jönni Isten segítségével.

Levelezőlap 1944-ből:

Feladó: Altfatter Antal

Címzett: Altfatter Antalné, Vállaj

